

F. t. I. vedr. kuldioxidafgift af visse energiprodukter

store erhvervsvirksomheder imidlertid leveret varme eller damp fra andre virksomheder uden at disse andre virksomheder kan opnå lempelsen. For at undgå diskrimination mod leverancer udefra foreslås det, at der under særlige forudsætninger kan gives godtgørelse af svovlafgiften til sådanne store virksomheder, hvor det er sandsynligt, at de kunne få lempelsen, hvis de havde brugt varme eller damp fra egne anlæg.

Svovlafgiften er principielt en afgift på svovludledningen til luften. Afgiften er 10 kr. pr. kg udledt svovldioxid (SO₂). Virksomheder, der af praktiske grunde ikke måler de faktiske udledninger, kan i stedet vælge at betale afgift af svovlindholdet i brændslerne. Afgiften på brændslerne udgør 20 kr. pr. kg svovl, hvilket stort set svarer til afgiften på 10 kr. pr. kg udledt SO₂. Frem til 1. januar 2000 er svovlafgiften forhøjet gradvist til 20 kr. pr. kg ved at aftrappe et bundfradrag.

For at lette betalingen af afgiften er der fastsat standardsatser for svovlindholdet i biobrændsler; dvs. for træpiller uden bindemiddel, træpiller med bindemiddel, skovflis og andet træaffald, halm samt affald. De værker der betaler afgift af svovlet i brændslet har efterfølgende mulighed for at få godtgørelse af den svovl, som bindes i asken. Godtgørelsen af askebindingen sker efter måling. Da loven om afgift af svovl blev udarbejdet, blev der fastsat standardsatser for svovlbindingen i asken for kul. Derved kunne virksomhederne spare omkostninger til måling mv. Standardsatserne blev bevidst fastsat i underkanten af det resultat faktiske målinger ville give. Dette skyldes ønsket om at tilskynde til faktiske målinger. Der blev derimod ikke dengang fastsat standardsatser for svovlbindingen i asken for biobrændslerne, idet der ikke forelå undersøgelser, om hvor stor askebindingen var for biobrændsler på dette tidspunkt. I praksis har det været forbundet med større omkostninger for de biomassefyrede værker til måling, end godtgørelse for askebindingen udgør, og værkerne har derfor ikke fået godtgørelse, selv om der er blevet bundet svovl i asken.

Der foreligger nu undersøgelsesresultater omhandlende svovlindholdet og askebindingen i biobrændsler. Resultaterne viser, at ca. 1/3 af svovlet i halm bindes i asken. Næsten al svovl i træpiller uden bindemiddel bindes i asken. Det er ikke undersøgt, hvor stor askebindingen for træpiller med bindemiddel er. Svovlbindingen ved fyring med flis, træ og træaffald er ligeledes høj; ca. 68-79 pct. måske endda mere. Med hensyn til svovlindholdet i brændslerne viser resultaterne for det første, at svovlindholdet i halm er højere end antaget i loven. For det andet viser resultaterne, at svovlindholdet i træflis svinger meget men

dog omkring den grænse, som antages i loven. For det tredje viser undersøgelser, at svovlindholdet i træpiller uden bindemiddel er lavere end antaget i loven, idet der stort set ikke er svovl i disse. For det fjerde er svovlindholdet i træpiller med bindemiddel muligvis lidt lavere end antaget i loven og endelig for det femte, at svovludledningerne fra afbrænding af affald var væsentlig højere end antaget.

I en kendelse fra Landsskatteretten af 23. oktober 2000 er det endvidere fastslået, at svovlindholdet i varer, der er omfattet af svovlafgiftslovens § 1, nr. 14 (træ m.v.) ikke skal bestemmes efter brændslets tørstofindhold, men derimod på brændselsbasis, hvilket vil sige inklusiv vand. Varerne vil derfor reelt ikke være omfattet af afgiftspligten, da varer alene er afgiftspligtige, såfremt svovlindholdet er over 0,05 pct. Skatteministeriet er ikke enige i denne afgørelse og mener fortsat, at når f.eks. svovlindholdet angives i pct., uden at det direkte anføres om det er af tørstofindholdet eller inklusive vand, er det tørstofindholdet. Skatteministeriet undlod dog at anke afgørelsen, da man i alle tilfælde længe har overvejet helt at fritage træ, træflis og almindelige træpiller for svovlafgift, idet nettoudledningerne af svovl er meget begrænsede efter binding af svovl i asken. Ved opgørelse af svovlindholdet i træ m.v. på brændselsbasis, vil svovlindholdet i de pågældende varer i gennemsnit være lavere end 0,05 pct. Det foreslås derfor, at træ, træflis, skovflis og træpiller uden svovlholdigt bindemiddel udgår af loven. Desuden har undersøgelser vist, at svovlindholdet i affald er væsentligt højere end anført i den gældende lov. Det foreslås derfor, at afgiftssatzen for svovlindholdet i affald forhøjes.

På baggrund af resultaterne af undersøgelsen af svovlindholdet og svovlbindingen i forbindelse med fyringen med biobrændsler foreslås i dette lovforslag følgende:

- Afgiften på træpiller uden bindemiddel ophæves.
- Afgiften på træpiller med bindemiddel fastholdes.
- Afgiften på træ, træflis og skovflis ophæves.
- Afgiften på halm forhøjes med 3 kr. pr. t, svarende til at svovlprocenten i halm sættes op fra 0,1 pct. til 0,115 pct.
- Afgiften på affald forhøjes med 11 kr. pr. t, svarende til at svovlprocenten i affald sættes op fra 0,045 pct. til 0,095 pct.
- Der indføres et standardfradrag for svovlbinding ved fyring med biobrændsler på 8 kr. pr. t.

For andre biobrændsler end affald medfører forslaget en nettolempelse, da der nu kan foretages et fra-